

kem zločinu dle § 83 II tr. zák. bylo vniknutí násilné; odpovídáť pojmu »vtrhnutí« již pouhé vkročení do cizí místnosti proti vůli oprávněného, přičemž se ani nevyžaduje, aby tato vůle byla výslovně projevlena, nýbrž stačí, bylo-li ji pachatelům v konkrétním případě předpokládati, s ní počítati. V rozhodovacích důvodech rozsudku se nejen výslovně zjišťuje, ale i případně odůvodňuje, že v tomto případě došlo ke vniknutí proti vůli majitele, pokud se týče jeho zástupce, a že si toho obžalovaní, mezi nimi tedy i stěžovatel, byli také vědomi. Stejně nenachází v zákoně opory další požadavek stížnosti, aby úmysl, vykonati v cizím domě nebo bytě násilí na osobách nebo na majetku, byl již napřed pojat; nesejdeť na tom, ve kterém okamžiku onen úmysl v pachateli vznikl; rozhodno je pouze, choval-li jej pachatel ve chvíli, kdy do cizí místnosti vnikal, takže skutková podstata zločinu je dána dokonce i tehdy, jestliže spontánně více lidí současně a protiprávně vniká do cizího domu nebo bytu a uvědomí-li si teprve v době vniknutí vzájemný souhlas svého podnikání. Za násilí, které v cizím domě nebo bytu, do něhož bylo vniknuto, vykonáno bylo účastníky vtrhnutí, nesou zodpovědnost všichni, kdož tam vnikli v úmyslu, aby tam na osobách nebo na věcech vykonáno bylo násilí, bez rozdílu, zda se sami svými osobami výkonu násilí toho účastnili čili nic. Proto také v tomto případě rozhodovací důvody rozsudku správně dovozují, že za násilí, v chemické továrně skutečně vykonané, zodpovídají všichni, kdož se účastnili vniknutí do továrny.

Čís. 730.

K pojmu spoluviny ve smyslu § 5 tr. zák. Pro trestnost spoluviny stačí, když hlavní pachatel dopustil se alespoň pokusu.

(Rozh. ze dne 10. února 1922, Kr I 152/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost generální prokuratury k zachování zákona do rozsudku okresního soudu ve Výprtech ze dne 9. července 1921, jímž byla obžalovaná Marie F-ová uznána vinnou přestupkem spoluviny na pokusu podloudného vývozu dle §§ 5, 8 tr. zák. a § 2 lit. a) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu ve Výprtech ze dne 9. července 1921 odsouzena byla Marie F-ová pro přestupek spoluviny na pokusu podloudného vývozu dle §§ 5, 8 tr. zák. a § 2 lit. a) zákona ze dne 18. března 1920, čís. 188 sb. z. a n. do vězení na tři dny a dle § 389 tr. ř. k náhradě nákladů na řízení trestní. K odůvodnění odsuzujícího výroku zjišťuje okresní soud, že Marie F-ová dne 27. dubna 1921 ve Výprtech prodala 60 vajec cizozemce Pavle B-ové, že jí tato vlastnost B-ové byla známa a že tudíž věděla, že koupená vejce byla určena k podloudnému vývozu, ježto kupující, o čemž obviněná taktéž věděla, bydlí v Sasku. Zmatečná stížnost generální prokuratury má za to, že tímto rozsudkem byl porušen zákon v ustanoveních § 5 tr. zák. a § 270 čís. 5 tr. ř., a navrhuje, aby rozsudek

byl zrušen a aby okresnímu soudu ve Výprtech bylo uloženo, aby, šetře zásady § 293 odstavec druhý tr. ř., ve věci znova rozhodl. Porušení ustanovení § 5 tr. zák. spatřuje stížnost v tom, že jest právně mylným, shledávati v zjištěném jednání obžalované skutkovou povahu zmíněného rozsudku, neboť to, co jest ve spisech zjištěno, bylo by prý nejvýše t. zv. kulposní spoluvinou, kteréhožto pojmu však náš trestní zákon nezná. S tímto názorem zmateční stížnosti nelze souhlasiti. Za spoluvinníka po rozumu § 5 tr. zák., jest považovati každého, o němž bylo zjištěno, že byl si při spáchání činu vědom své účasti na trestném jednání jiné osoby, totiž hlavního pachatele, aniž by při tom bylo potřebí dorozumění s hlavním pachatelem a souhlasu s jeho konečným cílem. Pro trestnost spoluviny stačí, když hlavní pachatel dopustil se alespoň trestného pokusu. Jednání obžalované Marie F-ové, jak je zjistil okresní soud, naplňuje skutkovou povahu přestupku, jímž byla uznána vinnou, neboť nemůže býti sporu o tom, že obžalovaná tím, že prodala cizozemce B-ové kopu vajec a že věděla, že koupená vejce byla určena k podloudnému vývozu, opatřila úmyslně hlavní pachatele Pavle B-ové prostředky k provedení trestného činu, totiž k podloudnému vývozu vajec za hranice. Čin obžalované Marie F-ové zakládá tedy jak po stránce subjektivní, tak po stránce objektivní skutkovou povahu spoluviny na zmíněném přestupku hlavní pachatelky a nelze tedy v dotýčném výroku rozsudku spatřovati porušení ustanovení § 5 tr. zák.

Čís. 731.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pletichy nelze spatřovati v tom, že obchodník nábytkem nabízel nábytek, koupený za účelem obchodu, ku koupi jako nábytek soukromníkův. Jde tu pouze o nekalou soutěž.

(Rozh. ze dne 11. února 1922, Kr I 671/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 17. března 1921 potud, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 11 čís. 4 lich. zák., rozsudek v tomto směru zrušil a sprostil obžalovaného z obžaloby pro tento čin.

Důvody:

Dovolává-li se stížnost hmotněprávního důvodu zmatečnosti dle čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., není jí dovoleno, bráti v pochybnost ten neb onen zjišťovací výrok nalézacího soudu, zejména tvrzením, že svědek, o jehož výpověď soud svůj výrok opírá, nezasluhuje víry, jest jí naopak jednak vycházeti jen ze zjištění, jednak dbáti v šec h zjištění nalézacího soudu, poněvadž zrušovací soud zakládá svá věcná rozhodnutí výhradně na skutečnostech, soudem prvé stolice zjištěných (§ 288 čís. 3 tr. ř.) a ze srovnání těchto skutečností v jejich celku se zákonem lze seznati, porušil-li nalézací soud zákon anebo použil-li ho nesprávně co do právního posouzení skutku, obžalovanému za vinu kladeného. Pokud stížnost takto postupuje, nutno jí